

Skrevet af
Malene Fabricius Holm

Illustreret af
Kristian Flodgaard Bach

Mit
marsvin
vil
DRAEBE
05

KRABAT

Har du prøvet at få
en gave, som du på ingen
måde har ønsket dig?
Det har jeg!

Og jeg tror, min
gave tager førstepladsen
som den værste gave,
nogen nogensinde
har fået!

Mit marsvin vil dræbe os

Skrevet af
Malene Fabricius Holm

Illustreret af
Kristian Flodgaard Bach

Mit
marsvin
vil
DRAEBE
05

KRABAT

Kapitel 1

Jeg har ønsket mig en hund, lige så længe jeg kan huske. En sød, vamsset hvalp, jeg kan kaste tennisbolde med i haven og lære tricks. En, som kan sove i fodenden af min seng. Jeg vil putte ansigtet ind i dens bløde pels og øve agility med den. Sådan en hårbold har været mit højeste ønske, siden før jeg kunne stave til hund.

For et par år siden fik jeg en undulat.

”Så kan du lære den at tale,” sagde mor.

Vel kunne jeg ej. Det eneste, den kunne, var at skide, pippe og larme helt sindssygt, når jeg skulle sove. Den døde allerede efter et år – og det var altså ikke min skyld. Den var bare ældgammel, da jeg fik den. Mine forældre havde købt den brugt af en eller anden, som heller ikke gad have den.

Jeg håber, at i år er mit år! Og at den her fødselsdag bliver dagen, hvor jeg endelig får en hund.

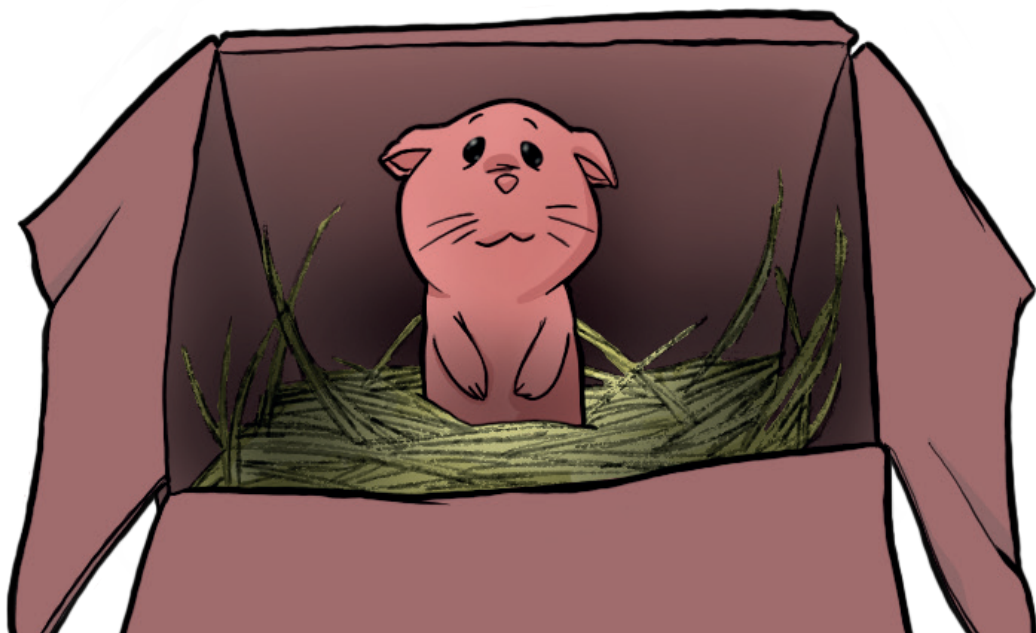
Jeg stirrer på den lille papkasse på bordet. Hjørnerne er gennemfugtede, og noget pusler inden i den. Hvis det er en hvalp, er det en virkelig lille en. Men det er også okay. Små lommehunde kan også et eller andet. Den kan nok ikke hente en tennisbold – men så måske bare en bordtennisbold.

”Åbn den, Marlon,” siger mor og gnider hænderne mod hinanden.

Jeg løfter kassen ned i skødet og løsner tapen. *Hund! Please, en hund. Kom nu!* Jeg trækker vejret dybt og vipper låget op. En dunst af tørfoder og høpøller siver op.

”Er den ikke sød?” Mor slår hænderne sammen i begejstring.

På bunden af kassen sidder et forskræmt, hårløst dyr. Nogle få knurhår stikker frem ved dets snude, ellers er det helt bart. Det er i hvert fald ikke nogen hund, det er jeg helt sikker på. Det ligner mest af alt en lillebitte lyserød flodhest.

"Hvad er det?" spørger jeg og flytter ansigtet lidt tættere på huddyret.

"Det er et marsvin," brummer far med et nik og tager en slurk af sin kaffe.

Skuffelsen bobler op som en rystet sodavand i maven på mig.

Amina, min alt for nysgerrige og irriterende lillesøster, hopper ned fra stolen og tripper omkring det fødselsdagspyntede bord. Flagene blafrer, da hun vimser forbi. Hun stikker hovedet ind over kassen. Hendes rødblonde pagehår er touperet til en morgenhårsklump på toppen af baghovedet. Hurtigt trækker hun hovedet til sig igen og kigger forundret fra far til mor.

"Det er da ikke noget marsvin," læser hun og understreger, præcis hvad jeg tænker om det grimme lugtedyr.

"Jo, det er." Mor læner sig hen mod mig og kigger med.

Med et tungt suk tager jeg en bid af min bolle.

Amina bliver stående og glør ned i kassen.

”Tak for gaven,” mumler jeg ud gennem bollekrummer og smørechokolade, som har sat sig på mine fortænder og dækker bøjlen i et tykt lag.

”Vi kan samle buret til det efter morgenmaden,” foreslår far og tørrer sit skæg i servietten. ”Vi har købt et stort, flot et, kan du tro. Der er både madskål og hus og ...”

”Spændende,” afbryder jeg uinteresseret og tager endnu en bid af bollen.

”Er du slet ikke glad for den, Marlon?” Mors øjenbryn samler sig over næsen, og hendes blik minder mig om en hundehvalps.

”Jo, øh, selvfølgelig ... men jeg havde jo ønsket mig en hund ...” Jeg propper det sidste alt for store stykke bolle i munden.

”Mor kan ikke tåle hunde. Det ved du da godt.” Far skubber brillerne på plads på næsen og rækker ind over bordet efter et rundstykke fra kurven.

”Den dér lille fætter er allergivenlig.”

Bolleklumpen vokser i munden på mig, og jeg forsøger at tvinge den ned med en tår lunken kakao. Den glider langsomt gennem halsen, og jeg må skylle efter med en ekstra slurk.

”Der findes altså også allergivenlige hunde,” forsøger jeg.

En dråbe triller ned ad hagen og lander på min bluse.

”Du savler.” Amina prikker mig på maven og fniser.

Jeg skubber hende irriteret væk. Hun tager et kejtet skridt baglæns og jokker i et stykke gavepapir. Hendes fod glider, og hun svinger armen ud for at holde balancen. Håndryggen rammer kassen med et klask, så den vipper ned fra bordet og lander på gulvet med bunden i vejret.

Jeg ser til, mens mor sætter sig på hug ved papkassen. Jeg håber selvfølgelig ikke, at faldet har slået marsvinet ihjel – jeg er jo ikke dyrehader ... men hvis det nu bare har fået en lille skramme, så vi er nødt til at aflevere det tilbage til butikken, så vil det passe mig ganske udmærket.

A colorful comic book illustration depicting a kitchen accident. In the foreground, a young girl with orange pigtails, wearing a blue and yellow striped shirt and grey pants, is cowering in fear with her hands clasped. Behind her, a boy with glasses and brown hair looks on with a worried expression. To the right, a woman with a large, voluminous red wig and a green headband is recoiling in shock. She is holding a brown folder or book. A speech bubble from her says "Det var ikke med vilje!". Above her head, a white canister is flying through the air, with a dark liquid splashing out. A silver fork is also floating in the air. The background is a bright yellow and orange sunburst pattern. In the bottom right corner, there is a brown cardboard box with a green and white label.

Neeej!

Det var ikke med vilje!

Mor vender kassen om.

”Åh, gudskelov,” udbryder hun.

Huddyret sidder sammenkrøbet, men uskadt på gulvet.

Mor løfter kræet op. Det ligner en lyserød klump modellervoks i hendes hænder.

Hun sætter det i skødet på mig og smiler. Jeg trækker hænderne væk.

”Hold fast om det, så det ikke falder ned igen.” Mor løfter øjenbrynene op midt i panden. ”Det kan det ikke holde til.”

Jeg kigger fra far til mor, som begge kigger forventningsfuldt tilbage. Det er, som om deres blikke tvinger mig til at tage fat omkring det.

Jeg sender dem et anstrengt smil, som på ingen måde når op til øjnene. Den nøgne hud hænger ved min svedige hånd, da jeg stryger den ned over flodhesten. Dyret drejer hovedet og glør op på mig med sine dybsorte øjne. Et kriblende kuldegys kravler ned ad ryggen på mig, og jeg bryder hurtigt øjenkontakten og sætter den tilbage i kassen.

Buret fylder hele toppen af min kommode. Jeg er nødt til at flytte min samling af rollespilsfigurer ned i en skuffe, den stod ellers virkelig flot dér. Det eneste, man lægger mærke til nu, er Skaldefrans' bur. Det er meget lidt rollespilsagtigt og meget lidt sejt!

Far sætter hænderne i siden og træder et skridt baglæns. Han beundrer buret, som om det er verdens ottende vidunder.

"Er det ikke flot?" udbryder han tydeligt stolt.

Jeg kan komme i tanke om en lang række ting, jeg har lyst til at kalde det bur, men flot er ikke et af dem.

"Det er i hvert fald stort," konstaterer jeg.

Far klør sig i skægget og nikker for sig selv.

"Henter du lige Frans?"

"Skaldefrans," retter jeg ham mumlende og trasker ind i stuen.

Amina står med kassen under armen og griner til mig. Hun stikker tungen ud dér, hvor hun mangler begge fortænder.

"Må jeg sætte ham ind i buret, Marlon-Barlon?
Må jeg ikke nok?"

Jeg nikker.

"Jo ... eller ud på motorvejen." Det sidste hører
hun ikke.

Amina hælder klumpen ind i buret. Det sidder
et øjeblik helt forstenet og stirrer. Så tager fanden
ved det, og det stryger rundt i buret som en ballon,
man har glemt at binde knude på.

Amina griner, så hun knap nok kan få luft, og et smil trækker i mine mundvige.

Skaldefrans forsvinder ind i træhulen.

”Kom, Amina. Marlon og Frans skal have lidt tid i fred til at lære hinanden at kende.” Far lægger armen om Amina og tager hende med ud fra værelset.

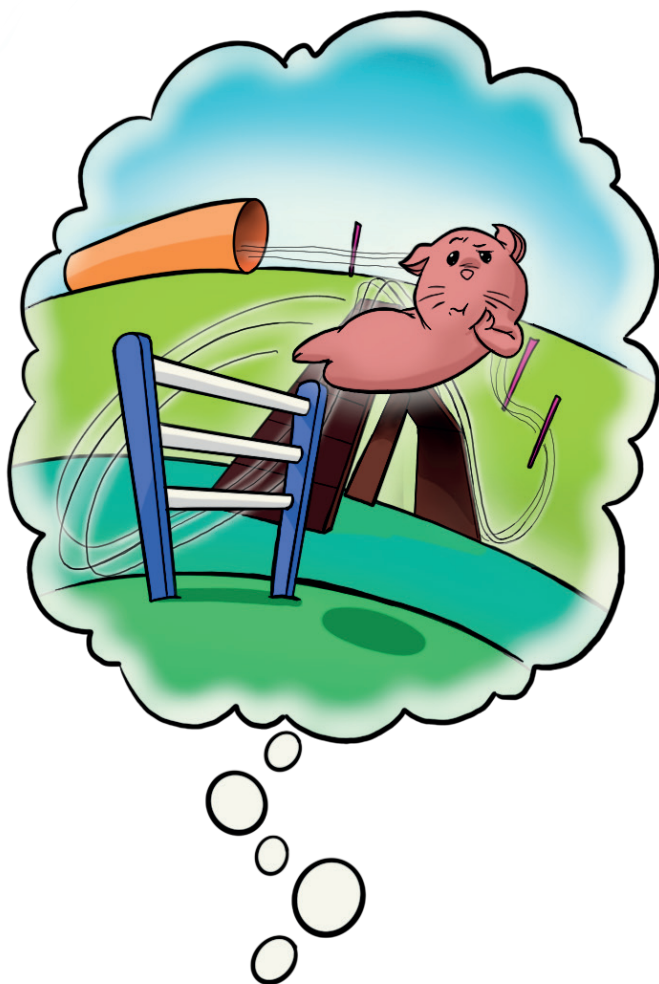
Hvor længe mon sådan et lever? Jeg finder min mobil frem fra lommen og åbner browseren.

Svaret er nedslående. Normalt lever de fire-fem år, står der. Men nogle op til otte år! OTTE ÅR! Det vil sige, at jeg måske skal trækkes med den ærgerlige miniflodhest, indtil jeg bliver voksen! Jeg sukker og kaster mobilen over i sengen.

Det pusler i spånerne på bunden af buret, og det spidse hoved dukker frem i huleåbningen. Vi får øjenkontakt igen, dyret og mig. De små, sorte, stikkende øjne borer sig ind i mine. Selvom det får mine nakkehår til at stritte, bliver jeg ved med at stirre, og det samme gør Skaldefrans. *Skal jeg sige noget til ham? Eller skal han bare stå dér og nidstirre mig?* Jeg puster ud i et støn og vender mig væk, træder et skridt bagud og lader mig falde baglæns ned i sengen.

Øv, hvor ville jeg gerne have haft den hund! Jeg gemmer ansigtet i hænderne og gnider øjnene et par gange. *Måske skal jeg give marsvinet en chance. Hvem bestemmer i øvrigt, at det kun er hunde, som må gå til agility?*

Jeg kommer til at udstøde et fnis over den tåbelige tanke og lader hænderne glide væk fra ansigtet. Jeg skæver til buret. Skaldefrans stirrer endnu! *Hvad er der galt med det marsvin? Skal det gøre sådan?*

"Lad være med at glo!" vrænger jeg og rækker tunge ad det.

Skaldefrans blinker med det ene øje og rækker tunge tilbage til mig. Jeg sætter mig fluks op og kniber øjnene sammen.

"Rakte du tunge ad mig?" spørger jeg. "Gjorde du?"

Marsvinet glori tomt.

Jeg rækker tunge til det igen og holder blikket stift rettet mod dets lillebitte mund. *Kom så Flodhestesen, gør det igen. Vis mig, at du bare er en mikrosmule sej.* Mine øjne svier – jeg vil ikke blinke. Så vender marsvinet rundt og futter hen til madskålen. Jeg blinker. Selvfølgelig rakte det ikke tunge. Et opgivende støn forlader min mund, og jeg lader mig falde tilbage i sengen igen.

Kapitel 2

Det banker på døren til værelset.

"Er du klar, Marlon?" lyder mors stemme fra den anden side.

"Til hvad?" Jeg lægger mobilen fra mig på natbordet og sætter mig op i sengen.

Mor skubber døren op og læner sig mod dørkarmen.

"Gæsterne kommer lige om lidt. Har du glemmt det?"

"Øh – nej," lyver jeg og kommer i tanke om, at drengene fra klassen kommer til fødselsdag.

"Hvordan er det, du ser ud?" Hun går hen til mig og kører fingrene gennem mit hår. De lange negle kradser mod min hovedbund. "Dit hår står ud til alle sider, du er nødt til at putte lidt vand i det. Og den der bluse, Marlon." Hun peger på kakaopletten. "Du har ti minutter til at gøre dig klar."

Mor går igen og trækker døren til efter sig.

Jeg hiver blusen over hovedet og finder en ren mørkeblå i skabet. Gummitrykket på brystet forestiller en schæferhund. Jeg holder den op foran mig et øjeblik, før jeg krøller den sammen og kaster den tilbage i skabet. Jeg skæver til buret og ryster på hovedet. Kræet gnaver i en stump gulerod – det larmer.

”Måske kan jeg bruge dig som viskelæder,” fnyser jeg og haler en allerede knappet skjorte over hovedet. Den klør, men jeg ved, at mor synes, jeg skal være fin, når der kommer gæster.

På badeværelset viser jeg tænder til mig selv i spejlet. Den pink tandbøjle er stadig brun af smørechokolade. Egentlig havde jeg det fint med at skulle have togskinner, da jeg fik det for en måneds tid siden, men jeg havde bedt tandlægen om at få dem i blå. Hun er åbenbart monsterfarveblind, og da hun først havde sat dem på, så blev det altså sådan. Jeg gurgler en mundfuld vand.

En tot hår på toppen af mit hoved står lige op i luften.

Jeg maser den flad med hånden, men den rejser sig igen, da jeg slipper.

Uanset hvad jeg gør, vil den fjollede strittot ikke makke ret.

"Marlon-Barlon!" Aminos irriterende stemme skærer sig vej gennem mine øregange. "Der er gææææster!"

Jeg opgiver at lægge hårtotten ned og går ud mod entreen. På vejen stikker jeg armen ind på mit værelse og snupper en kasket fra knagerækken. Jeg sørger for at lukke døren helt efter mig.

I gangen møder jeg mor. Hun ser på mig med øjenbrynene løftet og ryster let på hovedet.

”Den hat der, Marlon.” Hun vipper kasketten af mig. ”Den skal du altså ikke have på, når du holder fødselsdag.” Hun glatter mit hår. ”Sådan – og smut så ud til gæsterne.”

”Hej Marlon. Tillykke.” Aksel stikker mig en krøllet gave pakket ind i avispapir og træder ud af sine udtrådte sneakers.

”Tak,” siger jeg.

De andre drenge vrimler ind og afleverer gaver i min favn én efter én. De kommer desværre alle sammen. Også Jacob! Jeg havde ellers håbet, at han ikke kunne. Jeg trækker automatisk en smule baglæns, da han rækker mig sin gave.

”Tag den dog, Mini-Marlon,” siger han og stikker gaven ind mellem de andre, så stablen kommer i ubalance.

Jeg taber nogle stykker på gulvet. Jacob griner, kører hånden gennem sit tilbageskrabede hår og fortsætter ind i huset.

Lysene i kagemanden flakser, da mor sætter den på bordet. Amina tripper ivrigt ved hendes side og lader tungen glide hen over læberne. Jeg vifter hende væk med hånden. *Hun skal ikke være her – det er MIN fødselsdag.* Hun ryster på hovedet. Jeg vifter igen, men hun går ingen vegne og slår i stedet et stort tandgrin op.

”Ønsk og pust,” siger mor og rækker kagemanden ind foran mig.

Det virker ikke – det virker aldrig at ønske og puste lys ud, så havde jeg haft en hund for længst. Alligevel suger jeg luft ind og blæser.

Jeg skæver til de andre for at se, hvad de tænker om, at jeg pustede lysene ud. *Synes de, jeg er pattet?* Jeg ved godt, hvad Aksel synes – han synes, det meste jeg gør, er cool. Til gengæld aner jeg ikke, hvad Jacob tænker. Han retter på pulloveren, som han har hængende omkring skuldrene, og ser faktisk overhovedet ikke ud til at have bemærket, at jeg pustede lys ud.

"Rolig nu, Marlon." Far lægger armen om Amina. "Hun synes bare, det er spændende, at du holder fødselsdag."

"Og jeg synes, det er spændende, hvis hun går nu!"

"Har du fået en hund?" spørger Aksel og klør sig i øjet under brillen.

Aksel er min bedste ven, men lige nu har jeg lyst til at bede det lange hyl om at forsvinde herfra. Jeg gider ikke tænke mere på hverken hunde eller marsvin!

Alle drengene kigger afventende på mig. Specielt Jacob! Det er, som om han bare venter på, at jeg skal sige et eller andet dumt, som han kan lave grin med.

Jeg ryster på hovedet og propper et ordentligt stykke kagemand i gabet for at undgå at svare på mere.

"Hent da Frans herind, Marlon." Mor sætter fadet med kagerester fra sig på køkkenbordet.

Jeg ryster på hovedet igen.

”Jo – gør det lige.”

Hun lægger
hovedet lidt på
skrå. ”Drengene
skal da have lov
at se ham.”

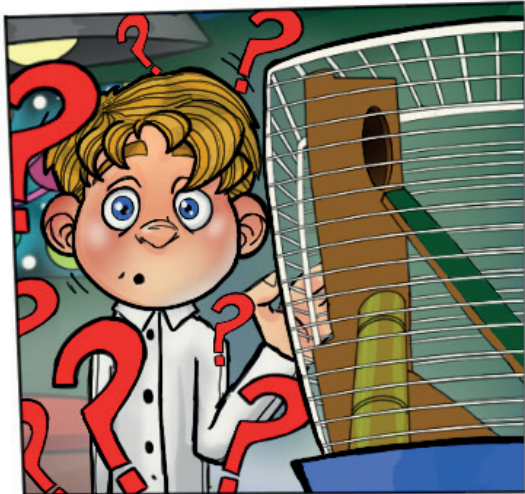
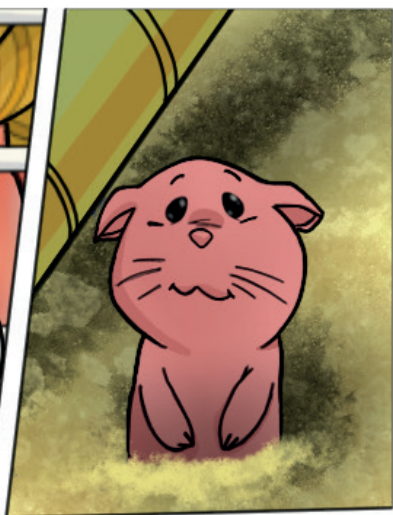
”Ja – drengene
skal da have lov at
se ham,” gentager
Jacob og stikker i et
flabet grin.

Jeg sukker og
rejser mig for at hente
Skaldefrans, da jeg ser alle de nikkende og
forventningsfulde ansigter.

”Kom her, Flodhestesen,” lokker jeg med hånden
inde i buret. Snuden stikker frem fra træhulen.

”Kom nu her, din lille hudklump.” Jeg rækker
længere ind i buret og vipper huset til side.

Kræet stirrer dumt på mig.

"Hvem taler du med?" Aksel står i døråbningen med øjenbrynene løftet op over brillekanten.

"Det er bare ..." Jeg træder et skridt baglæns og peger på buret. "Jeg taler med det dér."

Aksel kommer ind på værelset og bøjer sig frem mod buret. Hans bluse, som er mindst et nummer for lille, kryber op på ryggen og efterlader et stykke bar hud.

"Hvad er det?" spørger han.

"Det er Skaldefrans – et bart marsvin." Jeg sukker det sidste.

"Et barsvin?" spørger Aksel.

"Mm."

"Okay. Er det det, du har fået i gave?"

Jeg nikker.

"Sådan et har du da aldrig ønsket dig." Aksel forsøger at skubbe sine stumpende bukser på plads, men hans ankler bliver ved med at stikke ud.

Jeg trækker på skuldrene.

Alle drengene kommer brasende ind.

"Må vi så se det dyr, Mini-Marlon?" spørger Jacob.

Jeg svarer ikke.

"Er det den dér?" fortsætter han og stikker hovedet helt tæt på buret.

De andre drenge læner sig også frem.

"Det er, øh, et barsvin," forklarer Aksel og skæver til mig.

"Hm ... Hvad kan man bruge sådan et væsen til?" Jacob maser en finger ind mellem tremmerne og dikker forsigtigt til Skaldefrans.

"Man kan vel kæle med det," foreslår Aksel.

"Sgu da ikke når det ikke har noget pels!" Jacob griner, og latteren spredt sig til hele flokken af drenge.

Aksel kigger på mig og bider sig i underlæben.

"Så kan man vel, øh ..." begynder Aksel.

"Han kan faktisk tale ..." afbryder jeg.

De vender sig alle prompte mod mig.

"Ahva' kan det?" Jacob lægger armene over kors og fnyser.

"Han kan tale ... Marsvinet kan tale," gentager

jeg og forsøger at få øjenkontakt med bæstet i buret bag drengeflokken.

"Vel kan det sgu da ej!" Jacob vender sig om og klapper Kalle og Milas på ryggen for at få dem med ud fra værelset.

"Kan det virkelig det, Marlon?" hvisker Aksel.

Jeg nikker usikkert.

"Drenge!" kalder Aksel. "Lad nu lige Marlon vise jer det én gang."

Drengene vender om i gangen og kommer tilbage ind på værelset.

Jacob gør mig altid skidenervøs. Havde det stået til mig, var han slet ikke blevet inviteret med til min fødselsdag. Man ved aldrig, hvad han kan finde på. Han er sjov nok og sådan, men han vil gøre alt for at få andre til at grine, og det går for det meste ud over mig eller Aksel.

”Okay,” siger jeg og forsøger at lyde selvsikker.

Jeg åbner buret og rækker ind mod marsvinet. Det kryber sammen, da jeg rører det. *Kom nu, Flodhestesen, vil du ikke nok!* Jeg griber fat om det og trækker det til mig.

Jeg løfter det op til mit ansigt og stirrer det ind i øjnene.

”Goddag,” forsøger jeg.

Min stemme lyder, som når man prøver at få en papegøje til at sige noget.

Der er helt stille i værelset, og jeg kan fornemme, at de alle sammen glør intenst på mig og Skaldefrans.

”Goddag,” forsøger jeg igen, men der sker ingenting.

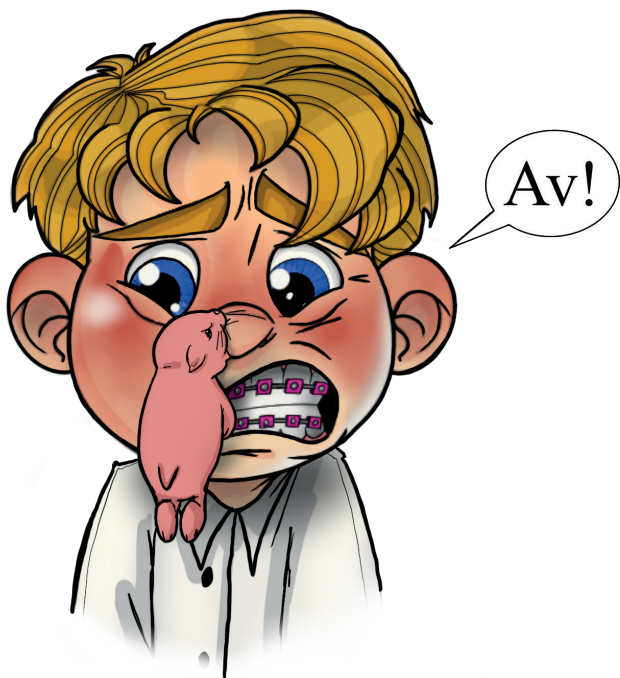
”Poppe vil ha’ sukker, Poppe vil ha’ sukker ...”
driller Jacob og puffer til Kalle, som griner med.

”Hold nu kæft, Jacob,” hvæser Aksel. ”Vi kan ikke høre, hvis det siger noget, når du larmer på den måde!”

”Det siger sgu da ikke noget.” Jacob ruller med øjnene ”Det der er bare et røvsygt marsvin.”

Jeg tager Skaldefrans endnu tættere på mit ansigt og forsøger at telepatere til ham. *Kom nu! Virk nu!*

I desperation
klemmer jeg
omkring ham
– det var jo
sådan, det sagde
noget før. Men
i stedet for at
sige noget lukker
det sin lille, grimme
mund omkring min
næsetip.

Jacob skraldgriner. Han klasker sig på lårene og kan næsten ikke få luft. Det spreder sig til resten af flokken. Jeg sætter kødklumpen tilbage i buret. Min mave snurrer, og tårer prikker i øjenkrogene.

”Selvfølgelig kan det da ikke tale!” Jacob kan dårligt få ordene ud gennem sin lattersalve.

Alle drengene forlader værelset – på nær Aksel, som ligner en, der ikke rigtig ved, hvor han skal gøre af sig selv. Jeg tørrer næsen med hånden. Tippen bløder og efterlader en rød stribe på håndryggen.

Malene Fabricius Holm

Malene Fabricius Holm debuterede som forfatter i 2021. I 2022 udkom hendes første bog, den humoristiske børnekrimi *Psykopat-mordernaboen*. Hun har siden udgivet en række bøger og brænder især for at skrive til børn og

unge. Udover bøger og noveller skriver Malene også teaterstykker.

Hjemmeside: www.malenefabriciusholm.dk

Instagram: [malene.fabricius.holm](https://www.instagram.com/malene.fabricius.holm)

Facebook: Malene Fabricius Holm - Forfatter

Kristian Flodgaard Bach

Kristian Flodgaard Bach (f. 1987) er en esbjergensisk forfatter. Hans første kærlighed var tegningen, snart fulgte skrivningen og siden 2019 har han kombineret begge til at skrive alt fra krimier til tegneserier. *Heksemester*

- *Balancens Vogter* er hans første bog hos Forlaget Krabat.

Malene og Kristian er efterhånden et sammentømret makkerpar. De har foruden denne bog udgivet tre øvrige bøger sammen.

Hvis du nogensinde har fået en værre gave end et sindssygt rumvæsen i marsvineforklædning, som ønsker at udslette hele jordens befolkning, så vil jeg virkelig gerne høre om det.

